

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΟΣΜΗ

ΑΥΤΗ ΗΤΑΝ!...

(Στὸν Ἀγαπητὸν μου κ. Ν. Τσελεμεντί.)

σαλμένου λογικού της ή φωνή που άκουσε.

***

Ἐξάνα ὁ ἄρρωστος ἐστραφοῦσε ἀπὸ κρεβάτι του καὶ σιγά, ἀδυνατισμένα, ἄφησε πάλι μιὰ φωνή:

— Μάννα μου!...
— Γυϊόκα μου!...

Τώρα πιά δὲν εἶχε χαμῆς ἀμφιβολία. Ὁ γυϊός της τῆς μίλησε καὶ αὐτὴ τοῦ ἀπάντησε. Ἐγείρε ἀπὸ κρεβάτι τοῦ ἄρρωστου, τὸν ἀγάλλισε καὶ τοῦ εἶπε μὲ λόγια θερμά, δακρυσομένη καὶ ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ ἀπὸ τὴν ἐλπίδα:

— Ἴνα θές, παιδάκι μου;

Μὰ ὁ ἄρρωστος βυθίστηκε πάλι, σάν νά ἦταν σ' ἄλλο κόσμο καὶ δὲν ἔβλεπε τὴ μητέρα του, καὶ δὲν τῆς ἀπαντοῦσε. Ἦταν πραγματικά ταξιδεμένος παιδί. Κλισιὰ τὰ μάτια του, τὰ χέρια του ἀνοιχτά δὲν ἐκλείναν, γιὰ νὰ πιάσουν τὰ χέρια τῆς μητέρας του. Ἦ ἀνάληψη τὸν βαρεῖα καὶ γρήγορη. Μόνο τὸ στήμι τοῦ ἔδειχνε καὶ σάν χαμόγελο, πὸς τὸ δέικνε μὲ τρυφερά τὸ μῆτι τῆς μητέρας, πὸς εἶνε μῆτι τῆς ψυχῆς.

Ἡ μητέρα, ἀπελπισμένη παιδί, σοφίστηκε ἀπὸ κἀθιστά της καὶ ἄφησε τοὺς λυγμούς της ἐλεύθερους. Στάσασε σ' ἕνα κλάμα πὸς μποροῦσε καὶ τίς πέτρες νὰ ραγίσῃ καὶ ἄφησε μέσα στὴν ἀπόγνωσὶ τῆς αὐτὴ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια της μιὰ λέξι μοιραία, πὸς τὴν εἶχε ἀπὸ ἡμέρες σὸ νοῦ της, μὰ δὲν ἤθελε νὰ τὴν προφέρει. Ἦταν ἡ λέξι πὸς ἔσημαινε τὴν καταδίκη τοῦ παιδιοῦ της. Τὸ ἄρρωστο παιδί γελᾶ τώρα μ' ἕνα ἀγγελικό χαμόγελο. Ὁ γυϊός της ταξιδεύει στὸν οὐρανό, βλέπει τοὺς ἀγγέλους τριγύρω του, μιλεῖ μὲ τὸν ἀγγέλο του καὶ χαμογελᾶ εὐτυχισμένος μαζί του:

— Ἀγγελιοφορεῖται!...

Εἶπε αὐτὴ τὴ λέξι ἡ μάνα καὶ ἔμεινε ἀποσοβλομένη.

Ὁ πατέρας, ζυπτός καὶ αὐτός, βρόδηνε στὴ στιγμή δίπλα σὸ ἄρρωστο παιδί καὶ ἀμίλητος ἐκέντασε πότε τὸ γυϊό του, πότε τὴ γυναίκα του. Δὲν εἶπαφες μιὰ ἀπὸ τὸ στόμι του, λές καὶ ἦταν φευγάτος καὶ αὐτός. Μόνον τὸ βλέμμα του μίλουσε, καὶ αὐτὸ ἔλεγε μὲ τὴν τραγικὴ εὐχλωττία, τὴν ἀγωνία του. Ἀγκαλιασμένοι πιά πατέρας καὶ μάνα ἐπερίμεναν τὸ τέλος.

Μέσα στὴ νεκρικὴ ἡσυχία πὸς κυριαρχοῦσε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ τοὺς συνεπηρε καὶ τοὺς δύο κατὰ τὴ τὸ βαρύνό.

Τὸ παντὶ πὸς ἔκαψε ἀόκητο-μυροσὰ σὸ εἰκόνα μῆσι-τοῦσε σάν νά εἶχε ψυχὴ, σάν νά μιλούσε, καὶ τὸ ἅγιο ἔξολο, ἡ εἰκόνα τῆς Μεγαλόχαρης ἔτριξε, σάν νά μετατοπίστηκε, σάν νά πολεμοῦσε μὲ κάποιον, πὸς δὲν ἠμποροῦσαν νὰ τὸν διακρίνουν μέσα ἀπὸ σκοτάδι τὸ βαθύ μετὰ τὸ ἀρβασιο τοῦ παντῆλιού, μὲ τὸ τελευταῖο ταιτιάρισμά του.

***

Ὁλομόναχοι τώρα καὶ ὀλοσό-τεινοι οἱ γυϊοὶ ἔμεναν ἀζήνη-τοι. Ἐμοιάζαν σάν νά παραλολο-φοῦσαν καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τὸ παι-δί τους σὸ ἀόλινο ταξίδι του, ὅτι ἔμεναν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὸν ἀπὸ νο κόσμο καὶ πηγαίνουν νὰ συνο-δέψουν τὸ γυϊόκα τους στὴν και-νούργια του κατοικία, ἀπὸ σκοτει-νὸ τάφο.

Ἀνομισθητὰ ἡ μάνα προζό-ρησε φάχνοντας πὸς τὴν εἰκό-να. Ἄναψε πάλι τὸ κιντῆλι καὶ ἔγοντίσασε. Κι ὁ πατέρας, χωρίς νὰ κινηθῇ καθόλου ἀπὸ τὴ θέσι πὸς εἶχε κοντά σὸ παιδί του, ἐγώνω-τισε καὶ αὐτός, κρατώντας σφιχτά

— Μάννα!...
— Γυϊέ μου!...

Βαθεῖα νύχτα, κοντὰ ροδιόματα. Βρίσκειται ἄρρωστο ἕνα παιδί σὸ στρώμα καὶ κοντὰ τοῦ ἀγρυπνᾶ πονεμένη, μὲ καρδιόχτυπο ἡ μάνα του.

Ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας φωτισμένη μὲ τὸ ἀκόμητο φὸς τοῦ παν-τῆλιού, φωτίζει καὶ τὸν ἄρρωστον. Ἡμερόνηχτα ὀλόκληρα τώρα, πὸς κοιτῆται καὶ χαροπαλεύει. Στὴ χάρι της ἔχει στηρημένη κἀθε τῆς ἐλπί-δα ἡ μάνα, πὸς μέσα στὴ ἀγωνία της γιὰ τὸν κίνδυνο τοῦ παιδιοῦ της, κοντὰ στὰ γυϊατροσόφια καὶ στὰ γυϊατριά, γονατίζει μπροστά στὴ μεγα-λόχαρη, τὴ προσκωνά μὲ κατάνυξι καὶ ἄρπινει μιὰ παράκλησι ἀπὸ τὰ βά-θη τῆς ψυχῆς της:

— Ὁ Παναγιά μου, χάρισέ μου τὸ γυϊό μου!

Ἡμέρες ὀλόκληρες τώρα ὁ μοναχογυϊός τοῦ σπιτιού, πὸς ἔχει συγκεντρωμένη τὴ λατρεία τὸν γονιὸν του, εἶνε ἄρρωστος χυτημέ-νος ἀπὸ ἄρρώστεια βαρεῖα.

Ἐστῆσαν οἱ γονιοὶ καὶ ἀπὸ τοὺς ἅγιους καὶ ἀπὸ τοὺς γυϊατροὺς τῆ συνδρομῆ τους, μὰ ἀπὸ παντοῦ βλέπουν μόνο τὴ ἀπελπισία: Περ-νοῦν μιὰ νύχτα κατασοκύνθη, χωρίς οὔτε ἕνα ἄστρο νά τὴ φωτίζει, χω-ρίς χαμῆς ἐλπίδα, χωρίς νά φανῇ ἀπὸ πουθενά τὸ παρήγορο ἀντι-φέγγισμα τῆς χαρῆς της.

Ὁ γυϊατρός ἔκαψε τὴ βραδυὴν τοῦ ἐπίσκεψι, ἔδωκε νέα γυϊατρικά καὶ φευγάτους ἀπὸ βραδύς ἔδωκε τίς τελευταῖες του οδηγίες γιὰ τὴ νύχτα. Ὁ πατέρας, ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὴν πόρτα τὸν ἐρώτησε, καὶ αὐτὸς εἶπε:

— Ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος!

Παγομένος ὁ πατέρας, ἀπὸ τὰ λίγα αὐτὰ λόγια τοῦ γυϊατροῦ, ἐπῆ-γε κοντὰ τὸ παιδί του, τὸ ἐξάιδεψε στὰ κατακόκκινα ἀπὸ τὸν πυρε-τὸ μούσιό του, καὶ πνιγόντας μὲ δυσκολία ἕνα λυγμό, πὸς ἀνέβαινε ἀπὸ τὰ στήθη του, ἔφυγε καὶ ἔμεινε ὀλομόναχος στὴν ἄλλη κἀμαρη. Ἐπερίμενε πιά τὴ φωνὴ τῆς μάνας πὸς θὰ τὸν εἰδοτοῦσε γιὰ τὴν τραγικὴ ἀλήθεια, γιὰ τὸ τέλος.

Ἡ ψυχὴ τῆς μάνας δὲν ἤθελε περισσότερα γιὰ νὰ καταλάβῃ τί εἶπε ὁ γυϊατρός. Ἄνα ἔμεινε μόνη κατέφυγε στὴ μοναδικὴ τῆς παρη-γορία, στὴν Παναγία. Γονάτισε, προσευχήθηκε, ἔταξε τὰ μαλλοκέφαλά της γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ παιδιοῦ της καὶ ἄστερα, ἀνακουρισμένη πιά ἔβρισκε κοντὰ σὸ προσκεφάλό του καὶ ἐξάιδεψε τὸ χερί του, πὸς ἦταν ἄφημένο ἔξω ἀπὸ τὸ σκέλασμα.

Ἐκεῖ σ' αὐτὴ τὴ θέσι ἀπὸ τὴ στιγμή, πὸς ἔπεσε σὸ κρεβάτι τοῦ πόνου ὁ ἄρρωστος: κλόνος τοῦ σπιτιού, ἔμεινε μέρα καὶ νύχτα ἡ μάνα καὶ ἔτελοῦσε τὴν ἀσβέλπητη λειτουργία τῆς ἀγάτης καὶ τῆς στοργῆς, πὸς μόνον ἡ ψυχὴ τῆς μάνας τὴν αἰσθάνεται. Μισοβυθι-σομένη σάν σὲ λήθαργο ἀπὸ τὴν κόουρασι καὶ ἀποροφρημένη ἀπὸ τὴ λαχτάρα της ἄκουσε ἄξαφνα σάν ἀπὸ ἄλλο κόσμο τὴ φωνὴ τοῦ γυϊοῦ της. Δὲν εἶχε ὅμως πεποι-θησι οὔτε πὸς ἄκουσε τὴ φωνή, οὔτε πὸς ἀπάντησε.

Μέσα στὴν ἡσυχία τῆς νύχτας δὲν ἀκούγονταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴ βαρεῖα ἀνάληψη τοῦ ἄρρωστου, πὸς ἔσταρταφοῦσε ἀπὸ τὸν πυρετὸ καὶ ἦταν πιά περισσότερος στὸν ἄλλο κόσμο παρὰ σ' αὐτόν.

Ἡ μητέρα εἶχε συγκεντρωμένη τὴ ψυχὴ της, τὴν καρδιά της, τὴν παρὰ τῆς στὰ μάτια της, πὸς ἦταν στυλομένη σὸ παιδί. Προ-σταθοῦσε νὰ βεβαιωθῇ ἂν τὴ ἀκό-μα τὸ ἄρρωστο της, πὸς τώρα πιά εἶχε ἀνοήσοι. Περίμενε νὰ βε-βαιωθῇ ὅτι δὲν ἦταν πλάνη τοῦ

τό χέρι του έτοιμοτάξιδου άρρωστού.

Η ψυχές των γονιών άδελφωμένες από τον πόνο πετούσαν στον πλάστη και ζητούσαν αυτή τη τελευταία στιγμή τη συνδρομή του για να τους χαρίσει τό παιδάκι τους, που δεν τό χαρήκαν άκόμα. Μά κι' ό άρρωστος έκανε τό ίδιο. Έταίριζε κι' αυτός χειραγωγούμενος από τη στοργή της Μεγαλόχαρης που ποτούσε σαν μάνα κι' αυτή, για τον πόνο των γονιών. Κι' έβλεπε όνειρο τό παιδί. Στο παιδικό τό πρόσωπο ζωγραφίζονταν με πολύ γρηγοράδα ή χαρά κι' ό τρώοις, ή έλπίδα κι' ή απόγωση.

Ό πάτερας γονιμότητάς άκόμη κρατεί τό χέρι του παιδιού του σαν νά θέλη νά τό κρατήσει στη ζωή, σαν νά θέλη νά τό διεκδικήσει από τον άσπληγτο έχθρο, που άπνοος έρχεται νάτο τό πάρη. Η μάνα, άφου προσκίνησε τη Παναγιά, γέμισε πάλι στη θέση της κοντά στον άρρωστο.

***

Της νύχτας τό βαθύ σκοτάδι, τό άπειλητικό για τον άρρωστο και άτελειστού για τους δικούς του, άρχίζει νά σκορπίζεται. Κάτι που άλαφρώς στον πόνο και δυναμισμό τη ζωή, σαν έλαφρά πνοή κυριαρχεί μέσα στο κατάκλιστο δομάτιο του άρρωστού. Έφυγε ή νύχτα, χαμαριγή τί. Από τής γυάλλες του κλειστού παραθύρου μοιράζες αντίπατες αδύνατες άκόμα φανερώνουν τον έσοχό τις ήμέρας. Τήν ήσυχία του δρόμου δέκοσαν άργά και πού τό βιαστικά βήματα των πρώτων, που ξεπήσαν κι' ξεκίνησαν για τη δουλειά τους. Κάπο που όρνιθίνα άνεγχοδός τό πρώτο άναφτερογίωμα του πετεινού, που σε λίγο άφρησε τό πρώτο κίονμά του σαν πρώτη προσευχή στον Πλάστη. Και τό πουλιά από τό δέντρο, που εινε γύρω στό σπίτι, άρχισαν νά πετούν από κλάδι σε κλάδι και νά λένε τά πρώτα τραγούδια τους, προσευχές κι' αυτά στό δημιουργό. Τά δέντρα με τη πρώτη πνοή του άνέμου, κουνιόνται κι' αυτά και μιλούν σαν νά συνέχισαν από νεκροφάνεια.

Κάτι σαν παρηγοριά άρχισε νά χαϊδεύη τους άτελειστομένους, τους έννευχισμένους γονιούς, κάτι σαν γυρισμός από μακρόν κι' άπόκοσμο ταξίδι άρχισε νά φανταίται ζωγραφισμένο στό πρόσωπο του παιδιού. Έσφιξε με όση δύναμη είχε άκόμη τό χέρι του πάτερας του, άνοιξε για μία στιγμή τά μάτια του και κύτταξε στοργικά τους γονιούς του κι' ύστερα τό έκλεισε πάλι. Ένα χαμόγελο παρήγορο τόρα αδιάκωσο τά χείλη του και είπε :

— Όνειρο είδα!

Κι' έγινε πάλι σιωπή. Κανείς δεν τό μούθεσε νά διακόψη την ήσυχία αυτή την ύπερκόσμια. Περιμέναν οι γονιοί νά ξαναμιλήση τό παιδί τους.

Ήταν κι' οι δύο στηλωμένοι, άκίνητοι, άμίλητοι, ασυμμένοι άπάνω από τό κεφάλι του παιδιού τους και περίμεναν με άγωνία ν' άκούσουν πότε θα ξαναμιλήση ό άκρίβος άρρωστός τους, πότε θα τους εξήγηση τί όνειρο είδε, πότε θα μπορούσαν νά βεβαιωθούν, άν σόφθηκε πραγματικά από τό παγερό άγκάλιασμα του χάρου που αυτή τη φορά είχε φανή πώς τό είχε κερδίσει, πώς θα τό παίρνε μαζί του για τό άγόριστο ταξίδι.

Έκράτησε κάρμυσο αυτή ή σιωπή. Το παιδί και πάλι βοηθημένο έδειχνε με τις χιούρες του ότι κάτι βλέπει, χωρίς όμως νά τρωμάξει πιά, πώς κάτι παρακολούθει σαν νά πηγαινε σε λιμένα σίγουρο, ύστερα από ταξίδι θαλασσοδαρμένο και γεμάτο κινδύνους.

***

Άξαφνα ό άρρωστος μετακίνηθηκε, άνοιξε τά μάτια του, κύτταξε τους δικούς του κι' είπε πάλι :

— Είδα όνειρο!

— Τι είδες γυνόκα μου;

— Έπίγαινα μονάξος κάτω στό λαγαδά, που έχομε τό πρόβατο. Μ' είχε στείλει ό πατέρας νά τό πείσω. Άξαφνα εκεί στον καθίζοντα, που εινε ή σηλιά νά τό φείδια, είδα ένα έλινο καλδί έρμιο κι' έτομο νά πέση, νά πλακώσει μία γορή κοκκαλιάρη κι' ένα μάτι, που ήταν καθισμένη στην έξώποτα κι' έκανε ρόκα. Δίπλα της ήταν ένα σκυλάκι, κοκκαλιάρικο κι' αυτό και μ' ένα μάτι. Αυτό τό σκυλάκι, άμα με είδε σηκόθηκε με άνασκακόμενες τις τρίχες της σαροκοκκαλιός του, κι' όλόσθη την ουρά του κι' όμησε και πάνω μου. Έκωποσταθήκα τρομαγμένος, με έβιξα τί νά κάωμ. Αν προχωρούσα θά μ' έσχιζε, άν έφρανα θά μ' έδάγκανε. Ζήτησα νά με προστατέψη ή γορή κι' έφώναξα :

— Πιάστο θά με φρά!

...Μά καθώς ελα γυρίσει και την κύτταζε και τις έλεγα αυτά τά λόγια, την είδα κι' έγελούσε ένα γέλιο άγριο, που μου πάγασε τό αμα. Με τό γέλιο της φάνηκε από νά σουρνεύει χείλη της ένα δοντί σουβλερό, σαν τό δοντί της άθεντας. Άνατριχίλασα όλόκληρος, γιατί

είδα πώς είμαι χαμένος. Έτρεχα όσο μπορούσα, μά τό σκυλάκι με κυνηγούσε και ήταντά πολύ κοντά μου. Δεν έπαύηζε, μά έννοωθα την άνατολή του κοντά στά πόδια μου κι' έτρεμα σύσπυρομ.

— Πιάστον, τού φώναξε ή γορή από τη γορή της καλύβας της, χωρίς νά σταματήσει καθόλου τη ρόκα που έκανε, και τό σκυλάκι είχε άνοιξη πιά τό στόμα του νά με δαγκώνε, κι' όπως ήμουν κουρασμένος πιά δεν είχα τη δύναμη ν' αντίσταθώ καθόλου.

Έδώ σταμάτησε τη διήγησή του τό παιδί κουρασμένο, κι' έκλεισε τά μάτια του. Άφρησε νά κερυευθή πάλι από τον λήθαργό του.

— Ήταν ή άρρώστια! είπε ή μητέρα.

***

Ήταν ήμέρα πιά προχωρημένη. Ό ήλιος περνούσε από τις χαομάδες του παραθύρου κι' έπεφτε σε χροσές άκτίνες στην εικόνα της Παναγιάς, που έμοιαζε σαν ιδρωμένη, σαν κουρασμένη, σαν ραγισμένη και ήταν άσπληγτη ή ύπερκόσμια όμορφιά της. Παθόντας εκείνη τη στιγμή, που ό ήλιος με την άνατολή του, της έστειλε τις πρώτες άκτίνες του για νά την προσευχή κι' αυτός.

Τή σιωπή όμως δεν την δέκοιτε κανείς. Των γονιών τά βλέμματα έφεταν πότε στον άρρωστο, που άνέπνεε σιγά τόσα και ήμερα και πότε στη Παναγιά, που έμοιαζε σαν χαρούμενη, σαν νικήτρια σαν νά έλεγε στους ίδιούς: τό άρρώστο:

— Σάς τον έχάρισα!

***

Σέ λίγη ώρα ό μικρός άνοιξε πάλι τά μάτια του και ξεκίνητος τη προσεχτερή διήγησή του είπε :

— Πατέρα, είμαι καλά!

Από τη ξαρκινή χαρά, που έννοωσαν οι γονιοί έμειναν άδαιοι. Μόνο ένα γέλιο έφάνισε τά πρόσωπά τους.

— Πέσωζ όλο τό όνειρό σου γυνόκα μου, είπε ή μητέρα.

Τότε ό άρρωστος βέηκε πάλι τη σειρά της διήγησής του και ξεκούρωστος έξακολούθησε :

— Δεν είξερα τί νά κάωμ, ήμουν άτελεισμένος, έβλεπα πώς τό σκυλί θά με δαγκώσει, πώς θα με σύρη κοντά στην κοκκαλιάρη τη γορή και θα με παρασούρ σ' αυτήν, για νά με βάλει μέσα στην καλύβη της. Η άνατολή μου είχε κοπή, κι' ό άνήφορος, που προσπαθούσα ν' άνεβώ για νά γλυτώσω, μου έλίγριζε τά γόνατα.

— Κι' ύστερα; τον ρώτησαν.

Τό παιδί έστρεψε τά μάτια του στην εικόνα, που την έφάνιζε τόρα και τό καντήλι κι' ό ήλιος, χαμογέλασε ένα χαρόγελο γεμάτο εύνομοσύνη και δεν άπάντησε.

— Κι' ύστερα; Τόν ρώτησε πάλιν ή μητέρα του.

— Τήν τελευταία στιγμή, που μάταια προσπαθούσα νά πηδήσω έναν τοίχο, για νά σωθώ, έννοωσα πώς τό σκυλί σηκώνονταν στά πιανά του πόδια, για νά με πιάση. Μά άπ' την άλλη μεριά είδα μία γυναίκα, σαν νά κατέβηκε από τον ουράνν κι' έστάθηκε μπροστά στό σκύλο και τον ένύτταζε μένα βλέμμα που έμοιαζε με προσήγη. Το σκυλί έμεινε τότε νεκρομένο, με τό στόμα του άνοιχτό και με τις τρίχες της σαροκοκκαλιός του σηραμένες άκόμα. Εγώ άνέβηκα στον τοίχο κι' έκότταξα τη γυναίκα, που βρέθηκε έτσι έξαφνα μπροστά μου, κι' αυτή ή γυναίκα μου γέλασε με ένα γέλιο, που μούδωσε δύναμη. Ψηλά από τον τοίχο που είχα άνεβή έκότταξα τότε κατά την καλύβη, που καθόταν ή γορή κι' έκανε ρόκα. Και είδα την καλύβη νά πέψη και νά σκεπάση τη γορή. Κάτω από τά έρείλια της, που ειλαν σουριασθή, την γορή δεν την έβλεπα πιά. Μόνο τό χέρι της, ένα κοκκαλιάρικο χέρι, κουνιόνταν κατά τό μένος, κι' άκουσα μία φωνή που έλεγε :

— Άμε και νάχης χατί έκείνης που βρέθηκε μπροστά σου!

Έδώ τέλειωσε τό παιδί τη διήγησή του.

— Πού ήταν ή γυναίκα, που σκότωσε τό σκύλο; τον ρώτησαν οι γονιοί του.

Ό άρρωστος έμεινε σαν άρηρημένος κάρμυση ώρα. Ύστερα, άφ' ού σηκόθηκε λίγο από τό προσκέφαλό του, έκότταζε την εικόνα της Παναγιάς και είπε :

— Νά την. Αυτή ήταν!

Σ' ί φ ν ο δ

ΑΓΓΕΛΟΣ Α. ΚΟΣΜΗΣ

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ τά ύπ' αριθμόν 1 και 5 τεύχη του «Μπουκέτου». Τό Γραφείο μας πληρώνει τά τεύχη αυτά—άρκει νά εδρφοκωνται εις καλήν ύποσούδηπότε κατάστασαν—πρός 30 δραχμάς έκαστον. Πληροφορία στά γραφεία μας.

